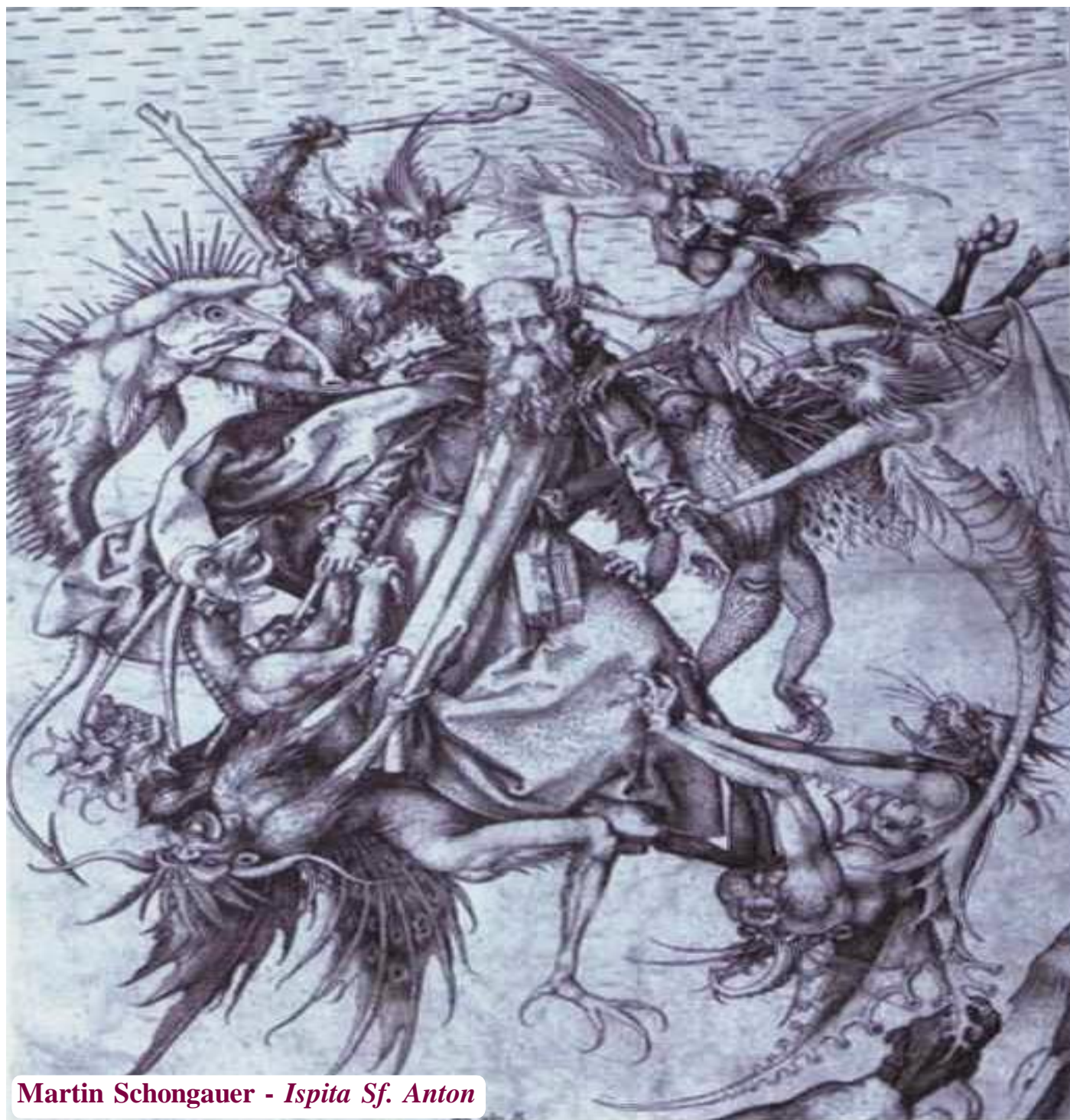

Fondatori: Al. Florin Țene, N. N. Negulescu, Doina Drăguț, Janet Nică

Constelații 5 diamantine

Anul III, Nr. 7 (23)
Iulie 2012

Revistă de cultură universală,
editată sub egida Ligii Scriitorilor Români

Martin Schongauer - *Ispita Sf. Anton*

care să le confere trăinicia mult dorită. Pentru niciunul dintre ei, dragostea „nu mișcă soarele și celelalte stele...”, precum spune Dante. Nici femeia, nici bărbatul, nu conservă clipa fericirii, cea unică trăire interioară, niciunul nu este pregătit să rostească, precum protagonistul lui Matei Vișniec: să-mi „scot încet inima din piept și s-o pun pe masă... ca (pe) un cadou”, ca o ofrandă a sentimentelor, a sincerității și dăruirii totale, în numele unicei și eternei iubiri.

La Dan Plăeșu, partenerii se întâlnesc, conviețuiesc (au sau n-au copii), se trădează, se despart sau se reîmpacă într-un mod bizar. Veți spune: Dan Plăeșu este un realist, oglindește viața conjugală (sau cea extraconjugală) în toate fațetele vieții reale. Nu se spune adesea că viața este precum un roman? Atunci, de ce n-ar fi și romanul o oglindire a vieții reale?! Și în atare situație, pare explicabilă descrierea iubirii care sapă o rană adâncă în ființa umană, iar împăcarea (sau căsătoria pentru a doua oară) să apară precum o supă reîncălzită, care-și pierde și vitaminele, și savoarea?!

În cele trei romane ale scriitorului Dan Plăeșu răsună glasul

unui timp care, deși apus, merită conservat în toată luminozitatea sinistrului său. Numai așa îl vom cunoaște și-l vom putea compara cu alte sisteme despre care doar citim. A existat și va exista întotdeauna, la nivel conceptual, dorința de coborâre sau călătorie în străfundurile condiției umane, utilizând, fie „microscopul”, fie „aeroplanul”, cum stilizat se exprimă Ernesto Sábato într-un eseu al său, **Scriitorul și fantasmele lui**. Nu știm dacă la Dan Plăeșu a primat „pasiunea politică” sau „pasiunea națională”, cert este că prozatorul a vrut să-și protejeze protagoniștii, fără durități, figuri maltratate, suferințe nemeritate sau înfrângeri de aripi geniale.

Esențializând, merită a preciza că cele trei romane (**Veghea**, **Lucrare de control la istorie**, **Vinovatele meandre**) se încadrează în ceea ce profesorul Nicolae Manolescu numește romane de tip doric, prin obiectivitate, sobrietate, verticalitate, raționalitate, reflectarea unei „lumi” care este „omogenă, coerență și plină de sens”, multă „energie, întrepeditate, exces”, viziune auctorială, ubicuitate, „preponderența moralului asupra psihologicului...” etc. (Nicolae Manolescu)

Ionuț CARAGEA (Canada)

Poezia este un spațiu în care orice adevăr poate fi utopie și orice utopie poate deveni adevăr și realitate. Poezia poate fi un paralelism utopic, un paradis al neîmplinirilor împlinite utopic, într-un timp din afara timpului. Totuși, în aceasta lume iluzorie, sentimentul este autentic și înălțat la cote extreme. Poezia este un sentiment nemuritor prin hiperbolizare.

Unii ar spune că totul este o minciună creată frumos pentru a impresiona. Poate, dar această minciună ne face să privim lumea cu alți ochi, ne face să acordăm atenție mai multă frumuseții și sentimentelor trecute, adeseori, cu vederea. Și dacă din exagerarea unui poet, cititorul păstrează măcar o doză infimă de frumusețe, utopia își are rostul, utopia poate deveni adevăr și realitate, iar banala afirmație a unui suferind din dragoste poate deveni o legendă. Iar legendele nu mor niciodată.

Nu încercați să înțelegeți mintea unui poet, vă veți pierde în nori, curcubeie sau abisuri. Nu judecați poetul, pentru că în afirmațiile sale se regăsesc toate oglinzirile acestei lumi. Nu-l judecați pentru alegerile sale pentru că ele sunt traume necesare pentru a fi liric și desăvârșit. Poetul folosește empatia ca pansament pentru răni dar folosește cuvântul și ca instrument al torturii pentru cei care au uitat să fie oameni. Poetul este un exemplu al eșecului reinventat în artă, dar și un exemplu al zborului frânt din

prea multă iubire cu aripi de plumb sau de ceară.

Ce a zis poetul azi și ce zice mâine nu este întotdeauna aceeași față a adevărului. Adevărul este o însumare de contradicții care descind din realitatea acestei lumi. Adevărul unui poet este refuzul de a privi mereu lumea cu aceeași ochi, din același unghi îngust al minții. Poetul este un magician al cuvântului și un creator de libertăți personale pentru fiecare individ, mai puțin pentru sine însuși. Poetul nu trebuie să dea explicații, nu trebuie să demonstreze nimic, el este pur și simplu însumarea tuturor explicațiilor așezate pe rânduri, cursiv sau intermitent.

Poetul este copil și adult în aceeași inimă. Caută dragoste, compasiune, iertare dar poate fi și răzbunător ca un prunc căruia i-a fost furată jucăria. Jucăria lui este propria lui viață, pe care o remodelează constant cu dibăcia și imaginația unui creator. Jucăria lui este lumea pe care o face mai frumoasă. Jucăria lui este o muză cu aripi de înger sau o păpușă pe care o contorsionează și îi rupe mâinile.

Nu-i cereți poetului să scrie la comandă, să aibă revelații spontane sau să vă explice ce a simțit el cândva. Experiențele sunt irepetabile, explicațiile sunt irelevante și anoste. Este de ajuns să-l citiți pe poet și să rămâneți în suflet cu sentimentul acela al îndrăgostitului veșnic, al nemuritorului prin cuvânt.

Friedrich Herlin - Sf. Petru citind